

Gaza: Palestina, lliure a la fi?

El passat 15 d'agost s'iniciava l'evacuació de les colònies israelianes de la franja de Gaza, un minúscul territori amb una de les taxes de població més altes del món, on conviu gran part de la diàspora palestina foragitada de l'Israel oficial d'avui. Ocupada des del 1967 per l'exèrcit hebreu i part de l'Eretz Israel per a l'ortodòxia sionista, ara és desocupada –“desconnexió”, diuen– a la força de colons israelians. Victòria palestina? Gaza és feu de Hamàs i l'Autoritat Nacional Palestina haurà de fer grans esforços per dominar el seu rival islamista.

El nacionalisme àrab, el panarabisme, havia protagonitzat la vida política dels estats sorgits de la descomposició de l'imperi otomà després de la Primera Guerra Mundial i la descolonització després de la Segona. Les monarquies sorgides sota la protecció de les potències occidentals foren qüestionades per un incipient nacionalisme que les destronà: el 1952 un cop d'estat exiliava al rei Faruk d'Egipte i el 1958 un altre feia el mateix amb Faisal d'Iraq. Síria s'independitzà el 1945 i el 1961 triomfà el partit Ba't, que també es féu amb el poder a l'Iraq. El nacionalisme panarabista i filosocialista s'ensenyorí de l'Orient Mitjà, mentre reprimia les despulles del vell ordre colonial i arraconava la religió en un segon pla.

Tanmateix, les tensions inherents als grups humans feren fracassar la ideologia panarabista i cada estat imprimí el propi sistema que a la llarga s'anquilosà i frustrà les esperances dels ciutadans. Si no l'origen, que cal cercar-lo en els anys vint del segle passat, ací es troba la llavor de l'islamisme amb as-

piració política, que ix de les mesquites per propagar l'estat islàmic segons els preceptes de la xària o llei musulmana. Els estats utilitzen per contrastar les desviacions d'esquerres de les societats aquest incipient moviment, per després reprimir-lo –com en l'Egipte de Nàsser– quan comence a prendre volada. El nacionalisme àrab tingué data de caducitat, s'esllanguí a mesura que les elites que protagonitzaren el procés d'independència envellien al poder fins a esdevenir règims terriblement autoritaris com l'Iraq de Saddam o la Síria de Hafiz al-Assad.

Restà per resoldre el problema palestí, originat per l'establiment d'un estat confessional jueu a Palestina el 1948. El contenciós araboisraelià, únic nexa d'unió entre les diferents sensibilitats dels estats, tingué el seu punt àlgid a la guerra dels Sis Dies de juny del 1967, i significà una gran humiliació. El rais egipci Nàsser dimití la mateixa nit de la derrota, tot i que es retractà i aprofità la confusió per eliminar els seus rivals més directes. El traumatisme que comportà la desfeta enfonsà la in-

tel·lectualitat àrab filonacionalista que aviat qüestionà els estats que havien menat tan desastrosament el conflicte. Alhora, els palestins restaren sols davant de tan poderós enemic, precisament quan Arafat s'erigeix en líder de l'OAP el 1969. Els islamistes aprofitaren l'ocasió per denunciar els règims “impis” allunyats de Déu, com també les monarquies de la península Aràbiga que havien sobreviscut a l'allau nacionalista. Egipte i Síria atacaren Israel l'octubre del 1973 amb un èxit relatiu, però l'ofensiva de l'exèrcit israelià fou detinguda no pels exèrcits siria i egipci sinó per les petromonarquies del Golf, que amenaçaren directament el subministrament de petroli dels estats occidentals aliats d'Israel, el qual fou obligat a signar l'armistici quan els seus soldats estaven a uns escassos 100 quilòmetres de la capital egípcia.

Els territoris ocupats. Després del desastre de la coalició àrab a la guerra dels Sis Dies, més d'1 milió de palestins (Cisjordània i la franja de Gaza) passaren a dependre de l'estat hebreu. Jerusalem –Al-Quds, en àrab– fou unificada, i els seus 67.000 habitants àrabs, assimilats a Israel. Cisjordània, la regió palestina que depenia del regne haiximita de Jordània des del 1948, habitada per 750.000 persones, entre naturals i desplaçats de les regions ara israelianes, mantingué la comunicació més enllà del riu Jordà. En canvi, la franja de Gaza, que fins a la guerra havia format part d'Egipte, restà aïllada, car els palestins no es reconeixien egipcis i Egipte els rebutjà un cop passat el conflicte. Gaza passà a dependre quasi exclusivament de l'ajut internacional i esdevingué un focus de conflicte permanent amb les autoritats d'ocupació.

Israel, però, inicià la política d'assentaments de colons jueus a Cisjordània abans de l'esclat del conflicte. La iniciativa partí el 1965 del primer ministre Yigal Allon. D'antuvi, els assentaments ocuparien àrees despoblades i se sotmetrien a les lleis jordanes. Nogensmenys, hom procurà la integració d'aquestes colònies en l'economia israeliana. L'ocupació de Cisjordània per l'exèrcit israelià canvià d'arrel la situació i els assentaments esdevingueren posicions avançades en el camí a la

1 de juliol del 1981. L'aleshores primer ministre israelià i líder del Likud, Menahem Begin, aplaudeix els resultats electorals que li atorgaven avantatge sobre el Partit Laborista, liderat per Simón Peres. Begin va promocionar els assentaments.

Els assentaments a Gaza

A banda de l'ocupació de Cisjordània (la regió de Judea-Samària, en llenguatge israelià) i la política d'assentaments duta a terme allí, l'altre espai de tensió és la reduïda franja de Gaza, que des del passat dia 15 i fins al 4 de setembre

serà protagonista del desmantellament de les colònies jueves. Aquests són els assentaments per ordre cronològic de la data de fundació, als quals se n'han d'afegir quatre més al nord de Cisjordània, que també seran evacuats:

Any	Assentament	Activitat	Població	Any	Assentament	Activitat	Població
1967	Kfar Darom	Ciutat pel Talmud	330	1983	Gan Or	Cooperativa agrícola	270
1977	Netzer Hazani	D'inspiració religiosa	400	1984	Rafiah Yam	Fàbrica de costures	116
1978	Benei Atzmon	Fàbrica de productes sanitaris	592	1984	Netzarim	Pedrera	432
1979	Ganei Tal	Cooperativa agrícola	275	1985	Katif	Escola rabínica	330
1980	Shalev	Fàbrica de costures	10 famílies	1986	Bedolah	Cooperativa religiosa	220
1982	Morag	Cooperativa agrícola	186	1990	Dugit	Activitats pesqueres	70
1982	Gadid	Fàbrica de productes medicinals	310	1992	Tel Katifa	Jaciment arqueològic	15 famílies
1983	Kfar Yam	Urbanització	—	1993	Peat Sadé	Civil i religiós	117
1983	Nevé Dekalim	Capital dels assentaments	2.536	2001	Kerem Atzmonà		24
1983	Nisanit	Civil i religiós	1.035	2001	Shirat Hayam		40
1983	Alei Sinal	Desmantellat el 1981	350				

A més d'aquests 21 assentaments, el pla de desconnexió del primer ministre Ariel Sharon preveu alhora abandonar quatre assentaments a Cisjordània:

Any	Assentament	Activitat	Població
1980	Homesh		181
1980	Kadim	Assentament laic	142
1983	Ganilim	Situat sobre una reserva natural	147
1987	Sa-Nur	Colònia d'artistes	112

El Gran Israel

La filosofia que movia l'assentament de jueus als territoris ocupats després de la guerra del 1967 era i és l'aspiració de sotmetre tota Palestina –la Terra Promesa– al control de l'estat hebreu. La “Terra d'Israel” o Eretz Israel, que formaren els antics regnes de Judà i Israel, unificats pel bíblic rei David (1006-966 aC) i sotmesos definitivament per Nabucodonosor II de Babilònia (inici de la diàspora) el 587 aC. Els límits de la Terra Promesa, doncs, resten fixats als llibres de l'Antic Testament:

—Gènesi 15: 18-21: “Aquell dia el Senyor va fer una aliança amb Abraham tot dient: Dono aquest país als teus descendents, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrates: tot el territori dels quenites, dels quenazites, dels cadmonites, dels hitites, dels perizites, dels rafaïtes, dels amorreus, dels cananeus, dels guirgaixites i dels jebuseus.”

—Èxode 23: 31: “Estendré les fronteres del teu país des del mar Roig fins al Mediterrani, i des del desert del Sinai fins al riu Eufrates. Jo faré caure a les teves mans tots els habitants del país perquè tu els n'expulsi.”

—Nombres 34: 1-12: “El Senyor va parlar encara a Moisés. Li digué: dona aquestes instruccions als israelites: Ara entrareu al país de Canaan. Aquest és el territori que us toca en heretat, i aquestes són les seves fronteres: La vostra frontera meridional limitarà amb el desert de Sin i el país d'Edom. A l'est, la frontera meridional començarà a l'extrem del mar Mort. Es dirigirà després cap al sud, seguirà per la pujada d'Acrahim, travessarà Sin i arribarà fins al sud de Cadeix-Barnea; seguirà per Hassar-Adar i passarà per Asmon. Des d'aquí seguirà fins a arribar al torrent d'Egipte, i s'acabarà al mar Mediterrani. La frontera occidental serà el mar Mediterrani amb el seu litoral. La vostra frontera septentrional anirà des del mar Mediterrani fins a Orahar; des d'allà la fareu passar per Lebó-Hamat fins a arribar a Sedad; després seguirà per Zifron i s'acabarà a Hassar-Enan. La frontera oriental, la traçareu des d'Hassar-Enan fins a Xefam; des d'allà anirà baixant cap a Arbelà, a l'est d'Ain, fins al ves-

sant oriental del mar de Genesaret; seguirà el curs del riu Jordà i s'acabarà al mar Mort. Aquest serà el vostre país i les fronteres que l'envolten.”

—Deuteronomi 1: 6-8: “A la muntanya de l'Horeb, el Senyor, el nostre Déu, ens va parlar així: Ja fa prou temps que esteu acampats en aquesta muntanya. Poseu-vos en marxa i dirigiu-vos al país muntanyós dels amorreus. Entreu a les seves poblacions i a les poblacions de tots els seus veïns que viuen a l'Arabà, a la Muntanya, a la Xefelà, al Nègueb i al Litoral. Seguiu pel país de Canaan fins a la serralada del Líban i fins a l'Eufrates, el gran riu. Poso davant vostre aquest país. Jo, el Senyor, el vaig prometre als vostres pares Abraham, Isaac i Jacob, i als seus descendents. Entreu, doncs, a prendre'n possessió.”

—Deuteronomi 11: 24: “Serà vostra tota la terra que els vostres peus trepitjaran. El vostre territori s'estendrà des del desert fins al Líban i des del riu Eufrates fins al mar Mediterrani.”

—Josuè 1: 4: “El vostre territori s'estendrà des del desert fins al Líban i fins al gran riu, l'Eufrates, per tot el país dels hitites, i arribarà fins al mar Mediterrani, a ponent.”

—Ezequiel 47: 15-20: “Les fronteres del país són aquestes: La frontera nord s'estendrà del Mediterrani cap a Hetlon, Lebó-Hamat, Sedad, Berotà, Sibraim, entre la frontera de Damasc i la d'Hamat, i Hasser-Aticon, que és vora la frontera d'Hauran. Aquesta frontera, doncs, s'estendrà cap a llevant del mar a Hassar-Enan. Els seus límits al nord seran Damasc i Hamat. Aquest és el límit nord. La frontera oriental començarà a Damasc i Hauran, i seguirà pel riu Jordà entre Galaad i el país d'Israel, cap al mar Mort, fins a Tamar. Aquest és el límit oriental. La frontera sud s'estendrà des de Tamar fins a l'oasi de Meribà de Cadeix i seguirà el torrent fins al mar Mediterrani. Aquest és el límit meridional. A ponent, el mar Mediterrani servirà de frontera que s'estendrà fins a l'altura de Lebó-Hamat. Aquest és el límit occidental.”

constitució del Gran Israel –Eretz Israel– anunciat a la Bíblia. Des del 1977, any de l'arribada al poder de Menahem Begin i el seu partit dretà, el Likud –“Unitat”–, els assentaments de jueus als territoris ocupats, fins ara impulsats per raons de seguretat, adopten una filosofia religiosa –quasi messiànica– i s'estableixen àdhuc en àrees àrabs densament poblades, fins i tot a Gaza. La política expansionista del Likud té el suport de l'aparició de grups religiosos ultraortodoxos, com el Gush Emunim. L'augment dels assentaments

i el cada cop major radicalisme dels seus habitants provocà enfrontaments amb la població àrab, que sempre rebutjà l'existència d'aquestes colònies jueves, defensades per l'exèrcit i que s'atrevien a prendre's la justícia per les pròpies mans, com en els atemptats amb cotxe bomba contra els batlles palestins de Ram Al·lah i Nablus.

La nova victòria del Likud el 1981 significà l'auge de la política d'assentaments i un enduriment de la repressió contra la resistència palestina. Begin nomenà a Ariel Sharon ministre de De-

fensa, més enèrgic que el seu antecessor Ezer Weizman. Sharon instal·là una administració civil a Cisjordània i hi posà al capdavant Menahem Milson, que intensificà la repressió contra els palestins. El gabinet de Begin aprovà mesures fiscals per atreure colons i aparegueren noves colònies, protegides per l'exèrcit i comunicades amb la metròpoli per a l'aprovisionament d'aigua i electricitat. Amb la fi de minar la resistència palestina, Milson inventà les Lligues del Poble, òrgan que pretenia guanyar-se la població palesti-

na i restar suport a l'OAP, però que en realitat esdevingueren un instrument més de l'ocupació. Ja ningú no creia en la bona voluntat dels israelians.

La intifada. A la fi de l'any 1987, de manera quasi espontània, esclatà als territoris ocupats la intifada, és a dir, la revolta de la població palestina contra l'ocupant israelià. El 8 de desembre del 1987, un camió israelià envestí dos taxis ocupats per palestins amb quatre víctimes mortals. El dia anterior, un israelià havia estat apunyalat a Gaza i el suposat accident fou interpretat com a venjança deliberada. De seguida, el jovent dels camps de refugiats sortiren als carrers en manifestació i s'enfrontaren amb els soldats israelians. S'iniciava, doncs, la intifada. La revolta tornà a la causa palestina la vitalitat perduda i amenaçà la credibilitat internacional d'Israel, que enfrontava els seus soldats armats fins a les dents amb joves palestins que, com David contra Goliat, només utilitzaven pedres. Aquesta situació i el sorgiment de l'islamisme armat, que d'antuvi tenia el suport del servei secret israelià per afeblir l'OAP, obligaren l'estat d'Israel a fer un esforç per reconèixer l'OAP com a interlocutora amb els palestins i endegar un procés de pau que, amb daltabaixos, encara continua avui i del qual l'eixida dels colons de Gaza és un dels seus capítols.

La intifada retornà la causa palestina a primer pla internacional, però el context on es desenvolupava era diferent al dels anys seixanta i setanta. Ara emergia amb força el factor islamista, dissimulat fins aleshores en les nombroses ONG islàmiques que ajudaven a fer la vida menys difícil als camps de refugiats palestins de la franja de Gaza. L'OAP perdé el seu monopoli sobre la representació simbòlica dels palestins davant d'un competidor que cada cop guanyava més adeptes. De més a més, el suport d'Arafat a Saddam Hussein en la primera guerra del Golf enterbolí les relacions de la central palestina amb les monarquies del Golf, finançadores al cap i a la fi de la resistència, que ara tenien un nou destinatari dels seus fons pietosos, el Moviment de Resistència Islàmica HAMAS, acrònim de Harakât al-Muqawama al-Islamiyya.

De moment, les espases estan en alt i tant l'ANP com Hamàs s'atribueixen l'èxit de l'expulsió dels colons jueus

Hamàs. La retirada dels israelians de Gaza planteja el dilema de si l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) presidida per Mahmud Abbas (Abu Mazen) serà capaç de controlar la nova situació. De moment, les espases estan en alt i tant l'ANP com Hamàs s'atribueixen l'èxit de l'expulsió dels colons jueus. La formació islamista té previstes demostracions de força al llarg i ample de la franja, tot i que des de l'autonomia palestina s'insisteix que les celebracions seran circumscrites a les ciutats (Gaza, Khan Yunis i Rafah). Ismail Haniya, portaveu de Hamàs, ha assegurat que col·laborarà amb l'ANP en la supervisió de la retirada israeliana i tractarà de evitar tensions entre palestins. Nogensmenys, Hamàs no s'ha estalviat demostracions de força davant la premsa estrangera, com els protagonitzats pel seu braç armat, els Katâyb Izz ad-Dîn al-Qasâm o Batallons de Izz ad-Dîn al-Qasam, també coneguda com els Mura-bitun, que feren maniobres simulant l'atac d'un assentament jueu.

Hamàs nasqué de la derivació palestina dels Germans Musulmans, l'orga-

nització nascuda als anys vint del segle passat a Egipte per Hassan al-Banna (1906-49) i que predicava la instauració d'un estat islàmic, amb derivacions a tot el món musulmà. Els Germans Musulmans van ser dissolts per Nàsser, que s'atreví a executar el seu líder més influent i pare de l'islamisme modern, Sayyid Qutb, el 1966.

Els Germans Musulmans havien qüestionat els règims nacionalistes i tard o d'hora els seus successors haurien de monopolitzar el seu fracàs. L'Organització per l'Alliberament de Palestina –el nacionalisme palestí– havia estat superada pels brots de violència als territoris ocupats, però havia sobreviscut per no encarnar un estat. Continuava, doncs, sent l'únic interlocutor vàlid de la causa palestina a àmbit internacional. Des del 1987, però, la situació canvià, i Hamàs, l'organització dissenyada pels Germans Musulmans palestins, liderava l'enfrontament directe amb l'estat jueu. "Min an-nahr ilà al-bahr" ("del riu –el Jordà– fins a la mar"), reivindiquen els activistes de Hamàs, que a l'igual que els

La resistència armada palestina

Hamàs és l'encarnació política dels Germans Musulmans. Tot i això, posseeix el seu grup armat. Cal distingir, però, els grups aconfessionals dels grups islamistes apareguts amb el desenvolupament de la intifada.

Grups aconfessionals:

- **Front Popular per l'Alliberament de Palestina.** Liderat per George Habash, patí una escissió dels partidaris d'Ahmed Jibril.
- **Abu Nidal.** Organització liderada per Sabri al-Banna.
- **Al-Fatah.** L'organització d'Arafat, ara base de l'Autoritat Nacional Palestina.

Grups religiosos:

- **Jihad Islàmica.** Grup nascut a la franja de Gaza en la dècada dels anys setanta del segle passat. Durement castigat per la repressió israeliana, el seu líder, Fathi Shqaqi, fou assassinat pel Mossad (la intel·ligència israeliana) a Malta el 26 d'octubre del 1995, quan tornava d'un viatge a Líbia.
- **Brigada dels Màrtirs d'Al-Aqsà.** El seu origen cal cercar-lo en la polèmica visita de l'actual primer ministre israelià, el conservador Ariel Sharon, a l'esplanada de les mesquites de Jerusalem el 28 de setembre del 2002. Ha estat considerat com el braç armat actual d'Al-Fatah. També ha protagonitzat atemptats suïcides.
- **Brigades d'Izz ad-Dîn al-Qasâm.** Es el braç armat de Hamàs i la milícia millor organitzada de la resistència palestina al marge dels efectius armats de l'Autoritat Nacional Palestina. Fundat el 1984, els seus comandants generals són el xeic Salah Shehada, el Dr. Ibrahim al-Maqadma i Muhammad Deif.

Per a més informació, podeu consultar la seva pàgina web: www.alqassam.ws.

El xeic Ahmed Iassin, líder espiritual de Hamàs, el març del 2002, durant una manifestació celebrada a Hamàs contra la política d'Ariel Sharon. Iassin morí dos anys després en mans dels israelians.

partidaris del Gran Israel per al cas jueu, pretenen crear un estat musulmà a Palestina.

Els Germans Musulmans signaren un manifest el 9 de desembre del 1987, inspirat pel seu líder espiritual, el xeic Ahmed Iassin (assassinat l'any passat pels israelians), que instava a la resistència. Tanmateix, els Germans —que fins aleshores s'havien dedicat a obres benèfiques— no reconegueren l'autoria del document fins al febrer del 1988. Neix, doncs, Hamàs, mot que en àrab vol dir “zel” però que, com hem dit anteriorment, és acrònim del Moviment de Resistència Islàmica, que s'havia de beneficiar, altrament, per l'escapçament de l'altre grup islamista palestí, la Jihad Islamiya.

Hamàs s'esforça a canalitzar la còlera contra Israel de la població palestina, des dels desheretats fins al comerciant pietós, i transformà la resistència en lluita per la causa de Déu, la *jihad*. El contingut moral dels missatges de Hamàs impressionà la joventut que s'enfrontava amb pedres contra l'ocupant israelià, que aviat denuncià l'occidentalització i el vici causa de la “depravació” jueva. Des de l'estiu del 1988, Hamàs i l'OAP, mitjançant el seu Comandament Nacional Unificat, que intentava des del terreny controlar la intifada, es disputaren la supremacia del moviment. Val a dir que Hamàs s'alçà victoriosa d'aquest particular

enfrontament i aconseguí imposar la seva voluntat sobre el terreny. La creació de l'Autoritat Nacional Palestina urgí, doncs, a un cada cop menys valorat Arafat, com el Govern israelià, que veia com sobre les despulles del nacionalisme palestí s'aixecava un rival potser més perillós —o terrorífic— per als seus interessos.

L'esclat de la crisi del Golf el 1990 significà la caiguda en desgràcia del règim nacionalista del Ba't iraqià, però també la pèrdua de credibilitat de l'OAP, qüestionada internacionalment i també a l'interior per l'existència de Hamàs. La gran causa romàntica del panarabisme, Palestina, estava a punt de canviar de rumb i d'esdevenir una *jihad* que seguís el model afganès. Vet ací on Arafat demostrà els seus dots d'estadista per reconduir una situació difícil, encara que, això sí, malgrat els inconvenients, pactant amb Israel.

L'ANP: entre Hamàs i Israel. La fi de la primera guerra del Golf donà oportunitat a Israel i l'OAP —malgrat el seu suport obert a Saddam— de trobar un principi d'acord per acabar amb el contenciós que els enfrontava des del 1948. El Govern israelià i l'OAP no tenien possibilitats davant el procés de pau, per imperatiu internacional, que s'endegà a Madrid el desembre del 1991. L'OAP aconseguia l'autonomia palestina, com a pas intermedi al futur

estat, però Hamàs aprofità l'avinentesa per denunciar les negociacions amb l'enemic sionista i liderar la resistència a tot acord. Hamàs s'enfortí amb victòries electorals entre els sindicats professionals, que l'OAP no pogué evitar. Hamàs intensificà els actes violents a Israel i posà en dificultats al govern del laborista Yitzhak Rabin davant l'opinió pública del seu país. La resposta, la detenció de 418 activistes de Hamàs que foren deportats a Marj az-Zuhur, un poble de les muntanyes al sud del Líban, però els deportats convertiren el seu exili forçat en un èxit mediàtic. La resposta als carrers dels territoris ocupats fou unànime i l'ONU prengué cartes a l'afer i exigí la immediata repatriació dels presoners. La repressió israeliana, de nou, havia enfortit Hamàs.

Els acords d'Oslo i la Declaració de Principis resultant, signada a Washington davant el president nord-americà Bill Clinton el 13 de setembre del 1993, significà el naixement de l'Autoritat Nacional Palestina: Gaza i Jericó serien els primers territoris lliurats a l'autonomia palestina. Per a Israel, desembarassar-se de Gaza significà l'alliberament d'una pesada càrrega (mancava encara què calia fer amb els assentaments jueus), i per a l'OAP, una renovació de la seva popularitat davant el seu poble, que no aconseguí, però, minvar la influència de Hamàs.

Els acords de pau foren contestats per radicals d'un i altre bàndol; així, mentre Hamàs protagonitzava accions suïcides a Israel, l'estat hebreu contestava amb virulència, però el 4 de novembre del 1995 el primer ministre Rabin fou assassinat per un jueu radical exaltat. La mort de Rabin i els cops de Hamàs significaren el retorn de la dreta del Likud al poder i el previsible estancament del procés de pau, encara que Hamàs es ressentí pel tancament de fronteres dels territoris ocupats, que no beneficiava la població palestina, la qual cosa contribuí d'antuvi a allunyar del radicalisme els sectors menys intransigents de Hamàs.

L'estira-i-arrotonsa continua i la retirada de Gaza dels israelians preludia una nova etapa d'enfrontaments entre nacionalistes i islamistes per erigir-se en capdavanters de la causa palestina.

David Garrido

BASES XXXIV PREMIS OCTUBRE 2005

PREMI D'ASSAIG JOAN FUSTER

Jurats: Xavier Antich, Xavier Bru de Sala, Montserrat Casals, Daniel Giralt-Miracle i Vicent Sanchis.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 6.000 euros.

PREMI DE NARRATIVA ANDRÒMINA

Jurats: Anton M. Espadaler, Joan Garí Montserrat Palau, Ramon Pla i Francesc Sellés.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 12.000 euros.

PREMI DE POESIA VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

Jurats: David Castillo, Laia Climent, Carles Duarte, Susanna Rafart i Isona Passola.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 4.000 euros.

PREMI DE TEATRE

Jurats: Carles Alfaro, Manuel Molins i Rodolf Sirera.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 4.000 euros.

MÉS INFORMACIÓ

edicions **3i4** València

Pérez Bayer, 11 · 46002 València
tel. 963 516 492 · Fax 963 529 872
e-mail: tresiquatre@tresiquatre.com
www.tresiquatre.com